Lietas arhīva Nr. A42-00843-22/40
ECLI:LV:ADRJLTN:2022:1128.A420260421.4.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
LIEPĀJAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Liepājā 2022.gada 28.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese S. Sērdiene,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc pieteicēja /pers. A/ pieteikuma (reģistrācijas Nr. 1701) par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu par nemantiskā kaitējuma 13 000 *euro* atlīdzinājuma piešķiršanu sakarā ar Uzturlīdzekļu garantiju fonda administrācijas rīcību, publiskotajā parādnieku sarakstā oficiālajā izdevumā „Latvijas Vēstnesis" iekļaujot informāciju par pieteicēju kā uzturlīdzekļu parādnieku.

Aprakstošā daļa

[1] Uzturlīdzekļu garantiju fonda (turpmāk – Fonds) administrācija oficiālā izdevuma „Latvijas Vēstnesis" (turpmāk – Oficiālais izdevums) 2021.gada 1.jūnija laidienā Nr. 104, oficiālās publikācijas Nr. 2021/104.DA34, publicēja paziņojumu Fonda administrācijas parādniekiem, starp kuriem ar kārtas numuru /numurs A/ bija arī pieteicējs. Minētajā publikācijā bija norādīts pieteicēja kā parādnieka vārds, uzvārds un personas kods.

[2] Pieteicējs vērsās Tieslietu ministrijā (turpmāk – Ministrija) ar 2021.gada 15.jūlija iesniegumu, kurā viņš lūdza atzīt Fonda administrācijas rīcību, publiskojot parādnieku sarakstu un tajā iekļaujot informāciju par pieteicēju kā parādnieku par prettiesisku, atlīdzināt morālo kaitējumu un mantiskos zaudējumus par iesnieguma nosūtīšanu Ministrijai.

Izskatot pieteicēja iesniegumu, ar Ministrijas valsts sekretāra 2021.gada 21.septembra lēmumu Nr. 1-4.1/102 „Par procesuālā pārkāpuma konstatēšanu un atlīdzinājumu" (turpmāk – Lēmums) nolemts:

1) atzīt, ka Fonda administrācija ir pieļāvusi procesuālu pārkāpumu, iesniedzot publikācijas pieprasījumu Oficiālajā izdevumā, lai paziņotu, ka Fonda administrācija uzsākusi uzturlīdzekļu izmaksu no Fonda bērna nodrošināšanai ar uzturlīdzekļiem pieteicēja vietā;

2) atlīdzināt pieteicējam mantiskos zaudējumus saistībā ar pasta izdevumiem 3,55 *euro* apmērā;

3) uzdot Fonda administrācijai rakstveidā atvainoties pieteicējam;

4) atteikt atlīdzināt pieteicējam nemantisko kaitējumu 3000 *euro* apmērā;

Lēmumā citstarp norādīts, ka

[2.1] Fonda administrācijas rīcība, paziņojot par uzturlīdzekļu izmaksas uzsākšanu pieteicēja vietā Oficiālajā izdevumā, ir atzīstama par procesuālu pārkāpumu.

[2.2] Zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikums cita starpā ir iestādes pieļauts procesuāls pārkāpums. Pieteicējam ir atlīdzināmi mantiskie zaudējumi, jo Ministrijai nav šaubu par zaudējumu esamību un cēloņsakarību starp Fonda administrācijas procesuālo pārkāpumu un šiem zaudējumiem. Proti, lietas materiālos ir aploksne ar sūtījuma Nr. /numurs B/, uz kuras uzlīmētas pastmarkas 1,91 *euro* vērtībā. Minētajā aploksnē ir ierakstīts sūtījums Ministrijai, kurā sūtīts pieteicēja 2021.gada 15.jūlija apstrīdēšanas iesniegums. Tāpat lietas materiālos ir aploksne sūtījuma Nr. /numurs C/, uz kuras uzlīmētas pastmarkas 1,64 *euro* vērtībā. Minētajā aploksnē kā ierakstīts sūtījums Ministrijai sūtīts pieteicēja 2021.gada 23.augusta apstrīdēšanas iesnieguma precizējums.

[2.3] Nemantiskā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats ir cietušās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums. Savukārt ciešanas ir šā aizskāruma faktiskās sekas, bet personas paskaidrojumi par ciešanu izpausmēm ir ņemami vērā, nosakot atlīdzinājuma veidu un apmēru. Ja ar prettiesisku faktisko rīcību privātpersonai ir nodarīts būtisks tiesību aizskārums, nemantiskā kaitējuma esība ir uzskatāma par pierādītu.

Izskatāmajā lietā ir atzīstams, ka pieteicējam ir nodarīts būtisks tiesību aizskārums, līdz ar to nemantiskā kaitējuma esība ir uzskatāma par pierādītu.

[2.4] Nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumam ir jāatbilst nodarītajam kaitējumam. Tādējādi, jo nopietnāks kaitējums, jo ievērojamākam jābūt atlīdzinājumam. Tas attiecas gan uz atlīdzinājuma veida izvēli, gan atlīdzinājuma apmēru, ja izvēlēts atlīdzinājums naudā.

[2.5] Atlīdzināšanas pienākumu attiecīgais publiskos tiesību subjekts var izpildīt, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms zaudējuma vai kaitējuma nodarīšanas. Tiesu praksē atzīts, ka iepriekšējā stāvokļa atjaunošana jeb restitūcija, kuras rezultātā pārkāpuma sekas tiek likvidētas un tiek atjaunota tiesiskā situācija, kāda, visticamāk, būtu bijusi, ja prettiesiskais administratīvais akts nebūtu izdots, ir primārais atlīdzinājuma veids.

[2.6] Fonda administrācijas rīcība, paziņojot par uzturlīdzekļu izmaksas uzsākšanu pieteicēja vietā Oficiālajā izdevumā, ir atzīta par procesuālu pārkāpumu. Turklāt ir atjaunots iepriekšējais stāvoklis, proti, ziņas par uzturlīdzekļu izmaksu pieteicēja vietā no Oficiālā izdevuma 2021.gada 16.augustā ir dzēstas.

[2.7] Informācijas publiskošana par pieteicēju kā parādnieku varēja radīt pieteicējam netaisnīguma un aizvainojuma sajūtu, taču Ministrija apšauba pieteicēja norādīto par neaizsargātības un bezspēcības sajūtu, jo pieteicējs zina, kā aizstāvēt savas tiesības un nekavējoties arī vērsās Ministrijā ar iesniegumu, lai aizstāvētu savas tiesības.

Pieteicējs pārvērtē sabiedrības interesi par viņa personu, jo viņš nav publiska persona, neieņem vadošu amatu u.tml. Pieteicēja apgalvojums, ka Fonda administrācijas rīcība viņam radīja veselības traucējumus, nav apliecināts ar pierādījumiem. Nav arī konstatējams, ka īpašs aizskārums būtu izdarīts ar to, ka pieteicēja jaunais uzvārds ir publiskots. Tieši pretēji – pieteicējs ar jauno uzvārdu ir mazāk atpazīstams. Pieteicējs ir norādījis, ka informācijas dzēšana nenovērš privātās dzīves aizskāruma radītās sekas, taču nav iesniedzis pierādījumus par konkrētām sekām un nav arī norādījis, kādas ir šīs sekas.

[2.8] Lai arī ir konstatēts būtisks pieteicēja tiesību aizskārums, tomēr šis aizskārums nav vērtējams kā smags. Fonda administrācija nebija rīkojusies acīmredzami ļaunprātīgi, radot pieteicējam tiesību aizskārumu. Tāpat, konstatējot pieļauto kļūdu, Fonda administrācija nekavējoties lūdza valsts sabiedrību ar ierobežotu atbildību „Latvijas Vēstnesis" dzēst ziņas par uzturlīdzekļu izmaksu pieteicēja vietā. Pieteicēja dati (vārds, uzvārds un personas kods) salīdzinoši īsā termiņā izdzēsti no Oficiālā izdevuma. Dati par pieteicēju bija iegūstami, tikai atverot konkrēto publikāciju, turklāt dati bija iekļauti sarakstā, kurā publicēti vēl 49 personu dati. Nav ziņu un pierādījumu, ka Fonda administrācijas procesuālā pārkāpuma rezultātā par pieteicēju publicētās ziņas kāds ir izmantojis pret pieteicēju.

[2.9] Izvērtējot pieteicējam nodarītā tiesību aizskāruma smagumu un tiesu praksi līdzīgās lietās, kurās ir spriests par nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumu par iestāžu pārkāpumiem, kas pieļauti saistībā ar personu privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību, tostarp personas datu izpaušanu, Ministrija secināja, ka pieteicēja tiesību aizskārumam atbilstīgs atlīdzinājums ir iestādes rakstveida atvainošanās. Arī judikatūrā atzīts, ka sabiedrībā vispārpieņemts veids, kā var tikt kompensēti nelieli emocionālie pārdzīvojumi, ir atvainošanās. Atvainošanās ir atbilstīgākais atlīdzinājuma veids, ar kuru atlīdzina morālo kaitējumu, kas nav smags.

[3] Administratīvā rajona tiesā 2021.gada 22.oktobrī saņemts pieteicēja pieteikums par nemantiskā kaitējuma 3000 *euro* atlīdzināšanu, bet 2022.gada 14.februārī – pieteikuma grozījumi, kuros grozīta grozot prasījuma summa uz 13 000 *euro*, norādot, ka tā atbilst Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksei.

Pieteicējs uzskata, ka Ministrijas noteiktais atlīdzinājums – rakstveida atvainošanās –

nav atbilstošs Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 92. panta trešajam teikumam, nav proporcionāls aizskāruma smagumam, publiskumam, nesniedz mierinājumu, nepilda atlīdzinājuma ģenerālās prevencijas funkciju un ir pazemojošs. Pieteikums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[3.1] Ministrija nav ņēmusi vērā, ka globālajā tīmeklī ir publiskoti personas ar invaliditāti dati un personiskais noslēpums. Publikācija bija pieejama globālajā tīmeklī jebkurai personai pasaulē latviešu valodā.

[3.2] No publikācijas konteksta var izdarīt secinājumus, ka pieteicējs ir persona, kurai nav deklarētās dzīvesvietas un kura nav norādījusi papildu adresi, kur pieteicējs sasniedzams valsts iestādei. Izplatot šādas nepatiesas ziņas, iestāde ir mazinājusi pieteicēja godu un cieņu sabiedrības un atsevišķu personu acīs, jo tas negatīvi raksturo pieteicēja personu, apvaino viņu un izraisa garīgas ciešanas.

[3.3] Pieteicējs apstrīdēšanas iesniegumos ir nepārprotami un detalizēti norādījis uz Satversmes 95. panta pārkāpumu, taču Ministrija to nav vērtējusi. Tāpat Ministrija nav vērtējusi pieteicēja norādīto un pierādīto faktu par pieteicēja goda un cieņas aizskārumu.

[3.4] Laika periodā no 2021.gada 1.jūnija līdz 16.augustam, ievadot Oficiālā izdevuma meklētājā /uzvārds/, /uzvārds/, /uzvārds/, tika piedāvātas divas publikācijas – attiecībā uz pieteicēja laulāto mantiskajām attiecībām un attiecībā uz pieteicēju kā uzturlīdzekļu parādnieku. Iepazīstoties ar abām publikācijām, bija izdarāms secinājums, ka ģimene, kuras sastāvā ir pieteicēja sieva un pieteicējs, ir bez deklarētās dzīvesvietas un bez deklarētās papildu adreses. Šādas informācijas publiskošana globālajā tīmeklī rupjākā veidā un prettiesiski iejaucās pieteicējam ar Satversmes 96. pantu garantētajās tiesībās gan uz privātās dzīves, gan uz ģimenes dzīves neaizskaramību.

[3.5] Goda un cieņas aizskārums ir publisks un prettiesiski aizskar pieteicējam Satversmes 89. , 95. un 96. pantā garantētās tiesības. Ministrija to nav vērtējusi.

[3.6] Lēmumā trūkst argumentācijas, kas Ministrijas ieskatā ir smags vai nav smags aizskārums un kā Lēmumā norādītie apstākļi ietekmēja lēmumu nepiešķirt kompensāciju naudā.

[3.7] Ministrija Lēmumā nav pamatojusi šaubas par pieteicēja norādīto neaizsargātības un bezspēcības sajūtu.

[3.8] Ministrija nav pievienojusi pārbaudāmus pierādījumus apgalvojumam, ka pieteicējs pārvērtē sabiedrības interesi par savu personību. Tāpat Ministrija nav ņēmusi vērā, ka Latvijas Republikā dzīvo viena ģimene ar uzvārdu /uzvārds/.

[3.9] Ministrija ir atsaukusies uz tiesu praksi divās lietās: Nr. A420178015 un Nr. A42335906, kurās aizskārums vērtējams kā vieglāks un noteikts atlīdzinājums naudā, bet pieņēmusi tām pretēju lēmumu. Tādējādi Lēmums ir pretrunīgs un nav atbilstošs Satversmes 92. panta trešajam teikumam.

[3.10] Lēmums nav saprotams. Ministrija Lēmumā nenorāda racionālus juridiskus apsvērumus, bet balstās tikai uz saviem subjektīviem ieskatiem.

[3.11] Ministrija nav norādījusi, kā tās noteiktais atlīdzinājums atturēs iestādi un citas amatpersonas no šāda vai līdzīga aizskāruma nodarīšanas nākotnē.

[3.12] Nosakot atlīdzinājumu, Ministrija nav ņēmusi vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi.

[4] Ministrija rakstveida paskaidrojumos tiesai pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu, pamatojoties uz Lēmumā ietverto argumentāciju. Papildus Ministrija norāda turpmāko.

[4.1] Lietā nav strīda par lietas faktiskajiem apstākļiem, bet ir strīds par atlīdzinājuma formu.

[4.2] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likums nepiešķir izšķirošu nozīmi personas emocionālajām izjūtām nemantiskā kaitējuma esamības un atbilstīga atlīdzinājuma noteikšanā. Proti, ciešanu izklāsta tēlainība nevar ietekmēt atlīdzinājuma noteikšanu.

[4.3] Pieteicējs nav pierādījis faktu attiecībā uz sabiedrības interesi par viņa personību. Pieteicējs nav pierādījis arī faktu, ka Latvijas Republikā dzīvo viena ģimene ar uzvārdu /uzvārds/ un ka šim faktam var būt piešķirama nozīme atbilstoša atlīdzinājuma noteikšanā.

[4.4] Par noslēpumu ir uzskatāma personiska informācija, kuru citiem neizpaužot. Tātad identificēt pieteicēju ar personu publikācijā hipotētiski varēja tikai tās personas, kurām pieteicējs bija atklājis savu noslēpumu par uzvārda maiņu. Valsts nepublisko informāciju par personām, kas maina uzvārdu.

[4.5] Par vispārīgiem ir vērtējami pieteicēja norādītie argumenti, gari un plaši aprakstot Satversmē garantēto pamattiesību aizskārumu un citējot tiesu nolēmumus. Proti, pieteicējs norāda, ka datu publicēšana aizskāra pieteicēja tiesības uz privāto dzīvi, mazināja pieteicēja godu un cieņu, taču pieteicējs nenorāda, vai un kādas nelabvēlīgas sekas tas radīja. Tāpat apgalvojumi nav apliecināti ar pierādījumiem.

[4.6] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likums (turpmāk –Zaudējumu atlīdzināšanas likums) konkrēti nedefinē, kas ir vai nav smags tiesību aizskārums. Atlīdzinājumu noteic, novērtējot apstākļus. Nav iespējams precīzi aprēķināt katra lietas apstākļa svaru aizskāruma smaguma noteikšanā un, tikai izvērtējot visus attiecīgās lietas apstākļus kopsakarā, var izdarīt secinājumus par konkrētā aizskāruma smagumu. Aizskāruma smaguma noteikšanā var tikt ņemts vērā jebkas –, piemēram, pārkāpuma ilgums, sekas, cietušās personas dzimums, vecums un veselības

stāvoklis, pārkāpuma atkārtotība vai turpinātība. Smaga morālā kaitējuma konstatēšana tiesu praksē ir retums. Lietā nav konstatējamas nelabvēlīgas sekas, kas pieteicēja tiesību aizskārumu ļautu prezumēt kā smagu.

[4.7] Atlīdzinājuma preventīvā funkcija nozīmi iegūst tādās valsts pārvaldes jomās, kurās vērojama sistemātiska, ilgstoša personu tiesību neievērošana un valsts nerīkojas, lai pārkāpumus nepieļautu. Tāpat atlīdzinājuma preventīvajai funkcijai būtu nozīme tādā lietā, kurā būtu konstatējami ļoti nozīmīgi personas tiesību aizskārumi. Konkrētajā gadījumā iestādes pārkāpums nav sistemātisks. Iestāde pieļauto kļūdu ir izvērtējusi un atbilstoši rīkojusies, lai nākotnē nepieļautu līdzīgu gadījumu atkārtošanos. Tādējādi nebūtu samērīgi noteikt atlīdzinājumu naudā tikai preventīvas funkcijas dēļ.

[4.8] Tas, ka pieteicējs nepiekrīt atlīdzinājumam, nenozīmē, ka atlīdzinājums nav atbilstošs. Lai arī pieteicējs ir norādījis, ka viņa ieskatā atbilstošs atlīdzinājums ir nosakāms naudas izteiksmē, pieteicējs nav pamatojis atlīdzinājuma apmēru. Pieteicējs nav atsaucies uz salīdzināmiem gadījumiem, kuros par līdzīgu tiesību aizskārumu ir noteikts atlīdzinājums naudā.

Par pieteikuma grozījumiem Ministrija norādījusi turpmāko.

[4.9] Pieteikuma grozījumi nav pamatoti.

[4.10] Lietā esošie faktiskie un tiesiskie apstākļi nevar būt par pamatu sprieduma taisīšanai par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par nemantiskā kaitējuma 13 000 *euro* piešķiršanu. Pieteicēja tiesību aizskārums nav smags, tālab viņam atbilstīgs atlīdzinājums ir iestādes rakstveida atvainošanās.

[4.11] Salīdzināmajās civillietās pieteicēja vēlamais kaitējums ir noteikts par kaitējumu personas dzīvībai vai sevišķi smagu kaitējumu veselībai. Nav pamatota pieteicēja atsaukšanās uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2014.gada 29.aprīļa spriedumu lietā „L.H. pret Latviju", jo minētajā lietā nav konstatējami salīdzināmi apstākļi ar izskatāmo lietu.

[5] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 112.[1] panta pirmajai un ceturtajai daļai administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes, izņemot, ja lietas izskatīšanu tiesas sēdē lūdzis pieteicējs, trešā persona vai šā likuma 29. pantā minētais tiesību subjekts, kā arī atbildētājs — privātpersona lietās par publisko tiesību līgumiem.

Pieteicējs nav lūdzis izskatīt lietu tiesas sēdē. Tāpēc lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, iepazinusies ar lietas materiāliem un izvērtējusi tos, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[9] Lietā nav strīda par to, ka Oficiālā izdevumā 2021.gada 1.jūnijā saskaņā ar Uzturlīdzekļu garantijas fonda likuma 12. panta ceturto daļu, Paziņošanas likuma 11. panta pirmās daļas 2. punktu un otro daļu publicēts paziņojums 50 parādniekiem, tostarp pieteicējam, par to, ka Fonda administrācija uzsākusi uzturlīdzekļu izmaksu no Fonda bērna nodrošināšanai ar uzturlīdzekļiem.

[7] Uzturlīdzekļu garantiju fonda likuma 12. panta pirmā daļa noteic, ka, ja ar tiesas nolēmumu par uzturlīdzekļu piedziņu vai vienošanos par uzturlīdzekļiem parādniekam ir noteikts pienākums maksāt iesniedzējam uzturlīdzekļus bērna uzturam un iestājies šā likuma 3. panta pirmās daļas 2. punktā minētais gadījums, Fonda administrācija, pamatojoties uz iesniedzēja iesniegumu un tam pievienotajiem dokumentiem, izmaksā iesniedzējam uzturlīdzekļus bērna uzturam no Fonda līdzekļiem.

Atbilstoši minētā panta trešajai daļai Fonda administrācija septiņu dienu laikā pēc tam, kad pieņemts lēmums par uzturlīdzekļu izmaksu, paziņo parādniekam par lēmuma pieņemšanu.

Uzturlīdzekļu garantiju fonda likuma 12. panta ceturtajā daļā noteikts, ka ja parādnieks nav deklarējis savu dzīvesvietu, paziņojumu par uzturlīdzekļu izmaksas uzsākšanu publicē oficiālajā izdevumā „Latvijas Vēstnesis".

Likumprojekta „Grozījumi Uzturlīdzekļu garantiju fonda likumā" sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija) norādīts, ka gadījumā, ja parādnieks nav deklarējis savu dzīvesvietu, paziņojumu par uzturlīdzekļu izmaksas uzsākšanu publicē Oficiālajā izdevumā. Minēto regulējumu Fonda likums paredz jau šobrīd, bet tikai attiecībā uz uzturlīdzekļu izmaksu no Fonda, pamatojoties uz tiesas spriedumu vai vienošanos par uzturlīdzekļiem (Fonda likuma 12. pants). Lai nodrošinātu vienādu kārtību, kādā tiek paziņots par uzturlīdzekļu izmaksas uzsākšanu, un ievērojot Paziņošanas likumā noteikto publiskās paziņošanas kārtību, ja parādniekam nav deklarētās adreses, precizējama Fonda likuma 12. panta ceturtā daļa, nosakot, ka paziņojumu par uzturlīdzekļu izmaksas uzsākšanu publicē tikai oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis" (*https://titania.saeima.lv/LIVS13/SaeimaLIVS13.nsf/0/139B13BC78EEA0C6C22583B60035A1F0?**OpenDocument***).

Ņemot vērā, ka pieteicējam, pretēji Fonda administrācijas konstatētajam, no 2020.gada 28.septembra bija deklarēta papildu adrese, Ministrija Lēmumā atzina, ka Fonda administrācija pieļāva procesuālu pārkāpumu, iesniedzot publikācijas pieprasījumu Oficiālā izdevumā, lai paziņotu (pieteicējam) ka Fonda administrācija uzsākusi uzturlīdzekļu izmaksu no Fonda bērna nodrošināšanai ar uzturlīdzekļiem pieteicēja vietā.

[8] Izskatāmajā lietā ir strīds par to, vai Ministrijas noteiktais atlīdzinājums– rakstveida atvainošanās – konkrētajā situācijā ir atbilstošs un samērīgs.

[9] Satversmes 92. panta trešais teikums vispārīgi noteic ikvienas personas tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu nepamatota personas tiesību aizskāruma gadījumā.

Attiecībā uz administratīvo procesu šīs tiesības noteiktas Administratīvā procesa likuma astotajā nodaļā, bet to īstenošanas kārtība noteikta Zaudējumu atlīdzināšanas likumā.

Atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 8. panta 1. punktam nemantiskais kaitējums šā likuma izpratnē ir ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts fiziskās personas dzīvības, veselības, brīvības, goda un cieņas, personiskā vai ģimenes noslēpuma, citu nemantisko tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, kā rezultātā radušās nelabvēlīgas nemantiskās sekas.

Atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 6. pantam tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisko rīcību un cietušajam nodarīto zaudējumu pastāv tieša cēloņsakarība-objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radītajām laika ziņā sekojošām zaudējumu nodarošām sekām, proti, minētā rīcība rada un nosaka šo seku iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šīs sekas.

Atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 11. panta otrajai daļai faktus, kas apliecina nemantiskā kaitējuma nodarīšanu, pierāda ar Administratīvā procesa likumā norādītajiem pierādīšanas līdzekļiem. Privātpersonai ir pienākums norādīt, kā izpaudies tās nemantisko tiesību un ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, un pamatot atlīdzinājuma apmēru. Atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 11. panta trešajai daļai, ja ar prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību privātpersonai ir nodarīts būtisks tiesību aizskārums, nemantiskā kaitējuma esība ir uzskatāma par pierādītu.

Administratīvā procesa likuma 94. pants noteic, ka atlīdzināšanas pienākumu attiecīgais publisko tiesību subjekts var izpildīt, atjaunojot stāvokli,

kāds pastāvēja pirms zaudējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav iespējams, samaksājot atbilstīgu atlīdzinājumu naudā.

Atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14. panta pirmajai daļai, nosakot nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumu, ir jāņem vērā: 1) tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgums; 2) konkrētā aizskāruma smagums; 3) iestādes rīcības tiesiskais un faktiskais pamatojums un motīvi; 4) cietušā rīcība un līdzatbildība; 5) citi konkrētajā gadījumā būtiski apstākļi (*sal. sk., piem., Senāta 2010.gada 16.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-104/2010 12. punktu; 2017.gada 31.janvāra sprieduma lietā Nr. SKA-125/2017 6. punktu*).

Neatkarīgi no personas tiesību aizskāruma rakstura nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumam vienmēr ir jāatbilst nodarītajam kaitējumam. Tādējādi, jo nopietnāks kaitējums, jo ievērojamākam jābūt atlīdzinājumam. Tas attiecas gan uz Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14. pantā noteikta atlīdzinājuma veida izvēli (iestādes atvainošanās vai atlīdzinājums naudā), gan atlīdzinājuma apmēru, ja izvēlēts atlīdzinājums naudā (*sk.Senāta 2010.gada 16.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-104/2010 (A42466905) 13. punktu*).

Atbilstoši Senāta judikatūrai, lai atlīdzinājums būtu atbilstīgs Satversmes 92. panta izpratnē, tam ir jābūt efektīvam tiesiskās aizsardzības līdzeklim. Jēdziens „atbilstīgs atlīdzinājums" nozīmē, ka atlīdzinājumam ir jābūt taisnīgam (*sk. Senāta 2015.gada 14.augusta sprieduma lietā Nr. SKA-266/2015 5. punktu un tajā norādīto judikatūru; 2017.gada 31.janvāra sprieduma lietā Nr. SKA-125/2017 6. punktu*). Vienlaikus – no tiesībām uz atbilstīgu atlīdzinājumu neizriet, ka personai būtu jāpiešķir tāds atlīdzinājums, kādu tā subjektīvi uzskata par pietiekamu un nepieciešamu. Atbilstīgam atlīdzinājumam jābūt samērīgam un taisnīgam, un tā noteikšanā jāņem vērā visi lietas apstākļi, tai skaitā aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu raksturs, konkrētā aizskāruma smagums un izpausmes, kā arī cietušā rīcība. Tā kā nemantiskais kaitējums nav tieši izsakāms materiālās vērtībās, tiesību normu piemērotājam ir īpaši liela loma par nemantisko kaitējumu piešķiramā atbilstīgā atlīdzinājuma novērtēšanā (*sk. Satversmes tiesas 2020.gada 7.maija lēmuma lietā Nr. 2019-21-01 10.2. apakšpunktu*). Tas nozīmē, ka, lemjot par nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumu, iestādei ir ne tikai jānosaka atbilstīgs atlīdzinājums, bet arī jāpamato, kādēļ tā uzskatījusi atlīdzinājumu par atbilstīgu. Pamatojumam ir jāparāda, ka iestāde ir ņēmusi vērā un izvērtējusi visus atlīdzinājuma noteikšanā būtiskos apstākļus un ka iestāde, nosakot atlīdzinājumu, nav balstījusies vienīgi uz saviem subjektīvajiem ieskatiem, bet gan uz racionāliem juridiskiem apsvērumiem. Šāds pamatojums ir būtisks, lai privātpersona, kā arī tiesa, kurā privātpersona vērsusies ar prasījumu par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu jautājumā par atlīdzinājuma noteikšanu,varētu pārliecināties par attiecīga administrarīvā akta tiesiskumu.

[10] Izvērtējusi konkrētā gadījuma apstākļus, tiesa atzīst, ka Ministrija pareizi identificējusi, ka pieteicēja tiesību aizskārums uzskatāms par būtisku, jo informācija par personu un tās datu aizsardzību ietilpst tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību tvērumā.

Tā kā noticis būtisks pieteicēja tiesību aizskārums, Ministrija pamatoti nemantiskā kaitējuma nodarīšanu pieteicējam ar Fonda administrācijas konkrēto rīcību atzinusi par pierādītu.

[11] Atsaucoties uz Administratīvā procesa likuma 94. panta ceturto daļu un tiesu praksi par restitūciju, Ministrija norādījusi, ka Fonda administrācijas rīcība ir atzīta par prettiesisku, kā arī publikācija attiecībā uz pieteicēju 2021.gada 16.augustā ir tikusi dzēsta.

Tiesa atzīst, ka publikācijas dzēšana konkrētajā gadījumā nepilda restitūcijas funkciju, jo ar to nevar padarīt par nebijušu faktu, ka publikācija attiecībā uz pieteicēju Oficiālā izdevumā bija pieejama vairāk nekā divus mēnešus. Ar publikācijas dzēšanu konkrētajā gadījumā tika panākts tas, ka publikācija attiecībā uz pieteicēju Oficiālā izdevumā pārstāja eksistēt un tādējādi tā vairs nevarēja radīt pieteicēja faktiskas un tiesiskas sekas.

[12] Tiesa vispārīgi piekrīt pieteicējam, ka ar publikāciju plašākai sabiedrībai vispārīgi varēja kļūt zināms, ka: 1) pieteicēja vietā uzturlīdzekļu samaksu uzsākusi valsts (kas pati par sevi nav nepatiesa informācija); 2) ka pieteicējam nav deklarētas dzīvesvietas/ papildu adreses, kur paziņot šo faktu (kas neatbilst patiesībai).

Kā norādīts spriedumā iepriekš, nav šaubu, ka ar tādas informācijas publiskošanu, kas atklāj personas privātās dzīves apstākļus, personai vispārīgi var tikt nodarīts nemantisks kaitējums. Tomēr, kā atzīts tiesu praksē, un kā to pamatoti norādījusi Ministrija, tikai hipotētiska iespēja, ka trešās personas varēja uzzināt kādu privātu informāciju par personu, pati par sevi nav pietiekama, lai konstatētu morālo kaitējumu (*sal. skat. Morālā kaitējuma atlīdzināšana administratīvajās lietās. Tiesu prakses apkopojums. Augstākā tiesa. Rīga, 2011, 24.punkts*). Pieteicējs nav norādījis vai un kā ziņas, kas bija iegūstamas no publikācijas par pieteicēju Oficiālā izdevumā, ir izmantotas pret pieteicēju, kas tās kāds ir izmantojis, un kādas sekas tas pieteicējam radījis. Tiesa arī ņem vērā, ka pieteicējs nav publiska persona. Tādēļ tiesai nav pamata uzskatīt, ka sabiedrībai būtu pastiprināta interese par pieteicēju. Turklāt ar savu jauno uzvārdu, kas pieteicējam ir kopš 2019.gada, ko pieteicējs pozicionē kā savu noslēpumu, pieteicējs ir pazīstams šauram personu lokam.

Jāņem vērā pie kam tas, ka Oficiālā izdevuma 2021.gada 1.jūnija numurs drukātā veidā nepastāv, bet, elektroniski ievadot kādu atslēgvārdu Oficiālā izdevuma meklētājā, informācija par pieteicēju nebija atrodama; tā bija atrodama tikai, meklējot konkrēto 2021.gada 1.jūnija laidiena Nr. 104 publikāciju un to atverot. Tādējādi to personu loks, kuras varēja uzzināt par publikāciju, bija salīdzinoši mazs (salīdzinājumā ar situācijām, kad informācija publicēta drukātā izdevumā papīra formātā un informācija atrodama, kā atslēgas vārdu ievadot pieteicēja uzvārdu).

Tiesai objektīvi nav saprotams, kā pieteicēja atpazīstamību ar jauno uzvārdu var ietekmēt pieteicēja norādītais, ka viņš ir īpaši pakļauta persona (ieslodzītais), kā arī pieteicēja norādītā saistība ar /amats A/ /pers. B/ un /amats B/ /pers. C/.

Tiesa atzīst, ka pieteicējs arī nav pierādījis, ka informācijas publicēšana par viņu Oficiālā izdevumā būtu viņam radījusi tādus emocionālus pārdzīvojumus, kas būtu noveduši pie nopietnām veselības problēmām. Lietā pieteicēja iesniegtajā viņa 2021.gada 27.jūlija pieteikumā ieslodzījuma vietai plānveida veselības aprūpes saņemšanai (*lietas 158.lapa*) kā pamatojums norādīts „psihiska trauma, ciešanas, pārdzīvojumi – Fonda (UGF) 01.06.2021.g rīcība". Taču tajā ir norādīti arī citi iemesli. Turklāt šis pieteikums satur tikai pieteicēja apgalvojumus. Objektīvi pārbaudāmus pierādījumus par sava veselības stāvokļa pasliktināšanos, turklāt tieši konkrētā gadījuma ietekmē, pieteicējs vērtēšanai nav iesniedzis. Turklāt pieteicēja emocionālo stāvokli varēja ietekmēt arī citi faktori, piemēram, atrašanās ieslodzījumā, pieteicēja administratīvie procesi iestādēs un tiesā (*Tiesai pieejamā informācija no Tiesu informācijas sistēmas*).

Ievērojot minēto un, piekrītot Ministrijas veiktajam pieteicēja norādīto apstākļu novērtējumam, ko tiesa spriedumā detalizēti neatkārto, tiesa atzīst, ka pieteicējam nodarītais nemantiskais kaitējums nav smags.

Attiecībā uz pieteicēja norādi, ka Lēmumā iztrūkst argumentācija, kas ir vai nav smags tiesību aizskārums, tiesa piekrīt Ministrijai, ka Zaudējumu atlīdzināšanas likums nedefinē, kas ir vai nav smags tiesību aizskārums. Proti, nepastāv viena formula smaguma definēšanai, tāpēc, ka faktiski kaitējuma atlīdzināšanas lietās vienotu smagumu grūti ielikt normatīvā regulējuma rāmjos. Atlīdzinājumu nosaka, novērtējot apstākļus. Tādējādi arī to, vai noticis smags tiesību aizskārums, nosaka, novērtējot apstākļus.

Izvērtējot Lēmumā un Ministrijas rakstveidā sniegtajos paskaidrojumos norādīto, tiesa atzīst, ka Ministrijas pamatojums tam, kāpēc pieteicējam par attiecīgo Fonda administrācijas pieļauto procesuālo pārkāpumu atbilstošs un pietiekams atlīdzinājums ir rakstveida atvainošanās, ir skaidrs, loģisks un saprotams.

Ministrija, izskatot pieteicēja iesniegumu, kā arī atbildot uz pieteicēja pieteikumā norādīto, ir izvērtējusi pieteicēja argumentus un iebildumus,

sniedzot tiem novērtējumu, kas tiesas vērtējumā ir pareizs un pietiekams. Tiesa, ņemot vērā šo novērtējumu, piekrīt Ministrijai, ka atbilstošs un pietiekams atlīdzinājums pieteicējam konkrētajā gadījumā ir iestādes rakstveida atvainošanās.

Tiesa atzīst, ka Ministrija, pastāvot konstatētajiem apstākļiem, atlīdzinājuma noteikšanai pamatoti ņēma vērā arī to, ka Fonda administrācija procesuālo pārkāpumu pieļāva neapzināti. Respektīvi, publikācija Oficiālā izdevumā nav ievietota ar mērķi kaut kādā veidā kaitēt pieteicējam, bet tieši otrādi – lai informētu pieteicēju (par to, ka uzsākta uzturlīdzekļu izmaksa no Fonda viņa vietā, lai pieteicējs varētu rēķināties ar sekām). Ministrija paskaidrojusi, ka pieteicēja papildu adrese nav konstatēta tādēļ, ka Fonda administrācija ziņas par vecāka adresi iegūst no Fizisko personu reģistra, pamatojoties uz 2009.gada 15.janvārī noslēgto starpresoru vienošanos starp Fonda administrāciju un Pilsonības migrācijas lietu pārvaldi un izmantojot automatizētus risinājumus. Saskaņā ar noslēgto starpresoru vienošanos Fonda administrācija šobrīd no Fizisko personu reģistra saņem ziņas par personas dzīvesvietas adresi, adreses aktualizēšanas datumu, adreses veidu un dzīvesvietas adresi ārvalstīs, bet ziņas par personas papildu adresi Fonda administrācijai nav pieejamas.

Tiesa arī ņem vērā, ka, konstatējot pieļauto kļūdu, Fonda administrācija nekavējoties lūdza valsts sabiedrību ar ierobežotu atbildību „Latvijas Vēstnesis" dzēst publikāciju attiecībā uz pieteicēju, kā arī, atbilstoši Ministrijas norādītajam iestāde ir veikusi darbības, lai turpmāk šādi pārkāpumi netiktu pieļauti.

Bez ievērības turklāt nav atstājams tas, ka publiskotā informācija nesaturēja pieteicēja sensitīvos datus (resp., tādus personas datus, kas atklāj rases vai etnisko piederību, politiskos uzskatus, reliģisko vai filozofisko pārliecību; datus par dalību arodbiedrībā; ģenētiskos un biomertriskos datus, ko apstrādā tikai, lai identificētu fizisku personu; ar veselību saistītus datus, datus par fiziskas personas dzimumdzīvi vai seksuālo orientāciju).

Konkrētajam gadījumam identiski gadījumi, kad būtu lemts par atlīdzinājuma piešķiršanu, nav konstatējami. Tādēļ tiesa atzīst, ka Ministrija, vērtējot, kāda veida atlīdzinājums konkrētajā gadījumā būtu uzskatāms par taisnīgu un atbilstīgu, pamatoti ir izmantojusi tiesu praksi lietās, kurās ir spriests par nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumu par iestāžu pārkāpumiem, kas pieļauti saistībā ar personu privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību.

Ministrija ar konkrēto gadījumu salīdzinājusi lietas, kurās taisītu turpmāk norādītie spriedumi: Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 1.aprīļa spriedums lietā Nr. A420178015; Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 4.novembra spriedums lietā Nr. SKA- 470/2008; Administratīvās apgabaltiesas 2008.gada 5.jūnija spriedums lietā Nr. A42346305.

Tiesa atzīst, ka Ministrija ir pamatoti secinājusi, administratīvajā lietā Nr. A420178015, kurā personai piešķirts nemantiskā kaitējuma atlīdzinājums 150 *euro*, konstatētais pārkāpums daudz būtiskāk pārkāpj personas tiesības uz privāto dzīvi, nekā konkrētajā lietā , un konkrētajā gadījumā līdzīgāki lietas apstākļi ir administratīvajā lietā Nr. A42346305, kurā tiesa kā atlīdzinājumu noteica rakstveida atvainošanos.

Arī papildus iepazinusies ar tiesu praksi, tiesa neuzskata, ka pieteicējam par iestādes pieļauto procesuālo pārkāpumu piešķirtais atlīdzinājums rakstveida atvainošanās veidā būtu nesamērīgs. Proti, konstatējams ka tiesa piešķīrusi atlīdzinājumu naudā šādās pēc aizskarto tiesību grupas salīdzināmās lietās:

– lieta Nr. A42838409 –71,14 *euro* (50 lati) par prettiesisku iestādes faktisko rīcību, kas izpaudusies kā tādas vēstules nosūtīšana pieteicējam uz ieslodzījuma vietu atvērtā veidā bez aploksnes, kurā norādītas ziņas par pieteicēja saslimšanu ar C hepatītu;

– lieta Nr. A42342405 – 4268,62 *euro* (3000 lati), tostarp 2134,31 *euro* (1500 lati) –konstatējot, ka iestāde prettiesiski iekļāvusi pieteicēja sensitīvos datus Psihisko traucējumu un psihisko slimību valsts reģistrā. Pārkāpums bijis ilgstošs, turklāt tas netika novērsts nekavējoties;

– lieta Nr. A42076104 – 835,72 *euro* (600 lati) par iestādes pieļauto būtisko personas tiesību aizskārumu invaliditātes ekspertīzes laikā, jo nav saņemta pieteicēja konkrēta piekrišana, apzinoties savas tiesības nepiekrist citu personu klātbūtnei ekspertīzes laikā, un par apstākļiem, kādos pieteicējs atbilstoši ārstu komisijas prasībai izģērbusies (kādā apjomā; vieta, kur pieteicējs izģērbās un gulēja uz kušetes), vērtējot tos kopsakarā ar atzinumiem par invaliditātes ekspetrtīzes kopisijas sastāvu un komisijai nepiederošu personu piedalīšanos šajā ekspertīzē, bet par sensitīvo datu neatļautu apstrādi – uzlikts pienākums rakstveidā atvainoties personai;

– lietā Nr. A42578707 –1280,58 *euro* (900 lati) par prettiesisku iestādes faktisko rīcību, veicot pieteicējas un viņas ģimenes datu apstrādi, un iegūto datu nodošanu trešajai personai;

– lietā Nr. A420178015 – 150 *euro*, konstatējot, ka ir notikusi pieteicēja personas datu nelikumīga apstrāde. Apstrādātie personas dati bija saistīti ar pieteicēja privāto dzīvi, jo brīvi pieejamā vietā nezināmu laika posmu citām personām bija pieejami tādi pieteicēja personas dati kā pieteicēja vārds, uzvārds un dzimšanas gads, pieteicēja tuvinieku vārdi, uzvārdi un dzīvesvietas adreses, fakts, ka pieteicējs ir sarakstījies ar konkrētām valsts iestādēm. Tāpat par vispārpieejamu tika padarīta tāda informācija kā Krimināllkodeksa pants, saskaņā ar kuru pieteicēju sauca pie krimināltatbildības, piespriestā soda ilgums un soda izciešanas veids, kā arī notiesātā ierašanās ieslodzījuma vietā un pieteicēja fotogrāfija. Šie dokumenti bija novietoti tādā vietā, kas bija pieejama ne tikai lieciniekam, bet arī citām personām. Līdz ar to pastāvēja iespēja, ka arī citas personas, kas atradās cietumā, iepazinās ar attiecīgajiem dokumentiem, par to nepaziņojot ne pieteicējam, ne cietuma administrācijai;

– lietā Nr. A420326114 – 100 *euro* par prettiesisku iestādes rīcību, izpaužot ziņas par personu, kura vērsusies ar iesniegumu (sūdzību) iestādē, kā arī neatbildēšanu uz iesniegumu.

Papildus tiesa aplūkojusi informāciju par noteikto atlīdzinājumu administratīvajās lietās, kurās tika risināts jautājums par prettiesisku videonovērošanu, jo šajās lietās ir noticis personas tiesību uz privāto dzīvi aizskārums un personas datu prettiesiska apstrāde:

– lietā Nr. A420330014 – 400 *euro* par aptuveni deviņus mēnešus ilgu pieteicēja videonovērošanu cietuma dzīvojamā kamerā. Videokamerās nebija redzams kamerā izvietotais sanitārais mezgls. Tiesa arī ņēma vērā, ka pieteicējs ar apstrīdēšanas iesniegumu iestādē vērsās tikai aptuveni gadu pēc ievietošanas strīdus dzīvojamā kamerā, tādējādi vilcinājās aktīvā savu tiesību aizsardzībā;

– lietā Nr. A420267914 – 2000 *euro* par gadu ilgu pieteicēja videonovērošanu cietuma dzīvojamā kamerā, tostarp privātuma nenodrošināšanu kamerā izvietotā sanitārā mezgla apmeklējuma laikā;

– lietā Nr. A420282314– 300 *euro* par pieteicēja privātuma aizskārumu pārģērbšanās laikā (iespējamu pieteicēja videonovērošanu dušas ģērbtuvēs) septiņās dušas apmeklējuma reizēs;

– lietā Nr. A420210615 300 *euro* par 40 dienu ilgu pieteicēja videonovērošanu cietuma dzīvojamā kamerā. Videokamerās nebija redzams kamerā izvietotais sanitārais mezgls. Kaut arī pieteicējs ar apstrīdēšanas iesniegumu iestādē vērsās jau pēc videonovērošanas veikšanas, tomēr tiesa arī ņēma vērā, ka iestādei bija jāapzinās savas rīcības prettiesiskums, un tālab nekonstatēja pieteicēja līdzatbildību tādā apmērā, kas izslēgtu atlīdzinājumu naudā;

– lietā Nr. A420520313 – 300 *euro* par apmēram 13 mēnešu ilgu pieteicēja videonovērošanu cietuma dzīvojamā kamerā.

Tiesa konstatē, ka atlīdzinājums naudā tiek piešķirts gadījumos, kad salīdzinājumā ar konkrēto gadījumu tiesību aizskārums ir ievērojami smagāks, jo publiskotā informācija gandrīz vienmēr nonākusi citu personu/ievērojama personu loka rīcībā un / vai pēc rakstura un satura ir daudz nozīmīgāka, nekā publiskotā informācija par pieteicēju.

Atlīdzinājumus naudā par nepamatotu personas datu apstrādes pārkāpumu piešķir galējā situācijā, kad secināms, ka ar procesuālajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem un atvainošanos nav iespējams nodrošināt atbilstīgu atlīdzinājumu Satversmes 92. panta trešā teikuma izpratnē (*Danovskis E. Nemantiskā kaitējuma jēdziens administratīvajās tiesībās. Jurista Vārds, 20.03.2018., Nr. 12 (1018)*). Tas izriet arī no Zaudējumu atlīdzināšanas

likuma 14. panta otrās daļas, kura noteic, ka nemantisko kaitējumu atlīdzina, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms kaitējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav vai nav pilnībā iespējams, vai nav adekvāti, – atvainojoties vai samaksājot atbilstīgu atlīdzību.

Kā atzinis Senāts, sabiedrībā vispārpieņemts veids, kā var tikt kompensēti nelieli emocionālie pārdzīvojumi, ir atvainošanās. Atvainošanās ir atbilstīgākais atlīdzinājuma veids, ar kuru atlīdzina morālo kaitējumu, kas nav smags (*sal. skat. Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010.gada 9.jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-223/2010 7. punkts un 2009.gada 5.jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-338/2009 14. punkts*).

Tas, ka Ministrijas noteiktais atlīdzinājums nesniedz pieteicējam gandarījumu, nenozīmē ka atlīdzinājums nav atbilstošs. Pieteicējs, kaut ir norādījis, ka atlīdzinājums viņam nosakāms naudā, nav pierādījis, ka šāds atlīdzinājums būtu viņam atbilstošs.

Pieteicējs arī nav norādījis uz salīdzināmiem gadījumiem, kuros par līdzīgiem pārkāpumiem būtu noteikts atlīdzinājums naudā, ko Ministrija nebūtu ņēmusi vērā, un kas, lemjot par atlīdzinājumu, būtu jāņem vērā tiesai.

[13] Pieteicējs lūdzis izskatāmajā lietā pieaicināt Fonda administrāciju un Oficiālo izdevumu „Latvijas Vēstnesis".

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 34. panta pirmajai daļai atbildētājs tiesā ir Latvijas Republika, pašvaldība vai cita atvasināta publisko tiesību juridiskā persona 22. panta pirmā daļa) vai cits publisko tiesību subjekts šā likuma 22. panta otrajā daļā minētajā gadījumā. Atbilstoši minētā panta otrajai daļai atbildētāja pusē pieaicina iestādi, no kuras pieteicējs prasa attiecīgu rīcību, vai citu institūciju, ja tas noteikts normatīvajā aktā.

Tā kā pieteikums ir iesniegts par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējam tiktu piešķirts nemantiskā kaitējuma atlīdzinājums, un izdot šādu administratīvo ir Ministrijas kompetencē, ne Fonda administrācija, ne Oficiālais izdevums „Latvijas vēstnesis" lietā atbildētājas pusē nav pieaicināti.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251., 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt pilnībā /pers. A/ pieteikumu (reģistrācijas Nr. 1701) par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu par nemantiskā kaitējuma 13 000 *euro* atlīdzinājuma piešķiršanu sakarā ar Uzturlīdzekļu garantiju fonda administrācijas rīcību, publiskotajā parādnieku sarakstā oficiālajā izdevumā „Latvijas Vēstnesis" iekļaujot informāciju par pieteicēju kā uzturlīdzekļu parādnieku.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Tiesnese S. Sērdiene